

Honoré Beaugrand

LEGENDE CANADIENE

Traducere: Iulia FELDRIHAN

Grafică: Vasile OLAC

ANDREAS PRINT

CUPRINS

Prefață / 7

1. Legenda zborului magic / 9
2. Vârcolacul – omul-lup / 24
3. Bestia cu coadă lungă / 34
4. MacLoune / 47
5. Tata Louison / 60
6. Fantoma avarului / 73
7. Legendă din nordul Pacificului / 82
8. Fantomele din lumea de dincolo / 93

LEGENDA ZBORULUI MAGIC

„Povestirea care urmează se bazează pe o credință populară, ce aparține celor ce cutreierau pădurile și călătorilor din nord-vestul Québecului. Oamenii de șantier au continuat tradiția, mai ales în parohiile riverane fluviului Saint-Lauren. Am întâlnit nu doar un singur călător bătrân, care afirma că ar fi văzut în aer bărci din coajă de copac, pline de «posedați», ce se duceau să-și vadă drăguțele, zburând sub protecția lui Belzebut. Dacă am fost nevoit să folosesc expresii mai mult sau mai puțin academice, aş vrea să amintesc că personajele sunt bărbați cu un limbaj la fel de aspru ca și munca lor grea.”

HONORÉ BEAUGRAND

I

- Și acum, am să vă povestesc, în chip de desert, o întâmplare din acele timpuri. Iar dacă printre voi se află cheflii, care ar avea poftă să alerge cu diavolul sau cu vârcolacul, vă atrag atenția că mai bine s-ar duce să vadă dacă fac sabat cucuvaiele, în timp ce eu am să fac o cruce mare, să alung diavolul și drăcușorii lui. Căci am avut destui din ăștia în tinerețea mea.

Niciunul nu schiță vreun gest că ar vrea să iasă, dimpotrivă, toți se apropiară de cambuza unde bucătarul își terminase introducerea și se pregătea să povestească o întâmplare potrivită cu Ajunul de An Nou.

Era în anul 1858, în plină pădure virgină, pe șantierele Ross, mai sus de Gatineau. Iarna fusese aspră și zăpada atingea deja înălțimea acoperișului cabanei.

Proprietarul, după obicei, poruncise să se distribuie bărbaților din șantier conținutul unui butoiș cu rom, iar bucătarul își terminase foarte devreme pregătirea tocanei și desertul pentru masa de a doua zi. Melasa fierbea înăbușit într-un cazan mare, pentru partida de „tire” care trebuia să încheie petrecerea din seara aceea.

Fiecare își îndesase pipa cu tutun bun și un nor gros întuneca interiorul cabanei. Un foc jucăuș, din lemn de pin rășinos, arunca la intervale luciri roșiatice, care tremurau ușor, luminând, prin efectele

* *Tire*: pastă dulce, din suc de arțar, trasă pe un bețișor din lemn (n.t.)

miraculoase de clarobscur, figurile bărbătești ale acestor muncitori aspri din întinsele păduri.

Joe, bucătarul, era un bărbat scund, destul de nearătos, care nu se supăra când i se spunea „cocoșatul”. Lucra pe șantier de cel puțin patruzeci de ani. Văzuse de toate în viața lui și era de ajuns să-i dai un păhărel, ca să-i dezlegi limba și să-l faci să-și povestească isprăvile.

II

– Cum vă spuneam, continuă el, dacă în tinerețe eram cam înțepat, acum nu mai înțeleg să-mi bat joc de cele sfinte. Mă spovedesc în fiecare an, iar ce o să vă povestesc aici se petrecea în zilele tinereții mele, când nu mă temeam nici de Dumnezeu, nici de diavol. Era o seară la fel ca aceasta, în Ajunul Anului Nou, acum treizeci și patru, treizeci și cinci de ani. Strânși cu toții, eu și camarazii mei, în jurul cambuzei, luam câte un păhărel, dar, așa cum micile pâraie fac marile fluvii, micile pahare fac să se golească marile ulcioare, și în acel timp se bea mai mult sec, și mai adesea decât azi, și nu arareori sărbătorile se încheiau cu lovituri de pumni și păruială. Romul de Jamaica era bun, nu mai bun ca în seara asta, dar grozav de bun, fiți convinși. În ceea ce mă privește, trăsesem la măsea vreo duzină de păhărele și, către ora unsprezece, vă mărturisesc sincer, mi se învărtea capul. M-am lăsat să cad în pat, ca să trag un pui de somn, așteptând ora când trebuia să sar cu picioarele încrucișate peste sfertul de slănină, cum era obiceiul, ceea ce însemna trecerea din anul vechi în anul nou. Așadar, dormeam de multicel, când m-am simțit scuturat strașnic de șeful picherilor,

Baptiste Durand, care mi-a spus: „Joe! A sunat miezul nopții și ai întârziat la săritura anului. Camarazii au plecat să-și facă rândul, iar în ce mă privește, am să plec la Lavaltrie, să-mi văd drăguța blondă. Vrei să vii cu mine?”

„La Lavaltrie! am exclamat. Ești nebun? Suntem la mai mult de o sută de leghe și ți-ar lua vreo două luni ca să faci călătoria, pentru că nu e drum făcut prin zăpadă. Și apoi, cum rămâne cu lucrul din prima zi a anului de după Anul Nou?”

„Dobitocule! a răspuns omul meu. Nu despre asta e vorba. O să călătorim în barca din coajă de copac, așa că mâine dimineată, la ora șase, o să fim înapoi pe șantier.”

Am înțeles. Omul meu îmi propunea să facem călătoria pactizând cu diavolul și să-mi risc salvarea eternă pentru plăcerea de a merge să-mi îmbrățișez „blonda” în sat. De necrezut! Era foarte adevărat că eram cam bețivan și dezmațat și că în vremea aceea nu mă prea oboseam cu religia, dar să risc să-mi vând sufletul diavolului, asta era prea de tot.

„Curcă plouată ce ești! continuă Baptiste. Știi bine că nu e niciun pericol. Este vorba de a merge la Lavaltrie și de a ne întoarce după șase ore. Știi doar că, pactizând cu diavolul, călătorești cu 50 de leghe pe oră dacă mânuiești bine vâslele, așa ca noi. Pur și simplu trebuie ca în timpul călătoriei să nu pronunțăm numele lui Dumnezeu și să nu ne agățăm de crucile clopotnițelor din sate. E lucru ușor de făcut și, ca să ne ferim de orice primejdie, trebuie să ne gândim ce spunem, să fim cu ochii în patru pe unde mergem și să nu luăm băutura cu noi. Eu am făcut drumul ăsta de cinci ori și vezi bine că nu mi

s-a întâmplat nicio nenorocire. Atunci, hai, bătrâne, fă-ți curaj și, dacă inima te trage, în răstimpul a două ore, o să fim la Lavaltrie. Gândește-te la micuța Liza Guimbette și la plăcerea de a o strânge în brațe. Suntem deja șapte în barcă, dar trebuie să fie doi, patru, șase sau opt, așa că tu ai fi al optulea.”

„Da, toate-s bune, dar trebuie să facem jurământ diavolului și nu-i de glumit când ai făcut un pact cu el.”

„O simplă formalitate, bunul meu Joe. Trebuie numai să nu te îmbeți și să fii atent la limbă și la vâslă. Un bărbat nu e un copil, ce naiba! Hai, vino! Camarazii ne așteaptă afară, iar barca cea mare de la plutărit e gata pregătită pentru călătorie.”

– M-am lăsat tras afară din cabană și am văzut într-adevăr că ne așteptau șase dintre oamenii noștri, cu vâslele în mâini. Barca se afla pe zăpadă într-un luminiș și, înainte de a avea timp să mă gândesc, eram așezat în față, cu vâsla, atârnată pe marginea bărcii, așteptând semnalul de plecare. Mărturisesc că eram puțin tulburat, dar Baptiste, despre care se spunea în șantier că nu mai fusese de șapte ani la spovedanie, nu-mi lăsă timp să mă dezmeticesc. Stătea în spate, în picioare, și, cu o voce poruncitoare, ne spuse:

„Repetăți după mine!”

Și noi am repetat:

„Satană! Rege al infernului, îți făgăduim să-ți predăm sufletele noastre dacă de acum în șase ore o să pronunțăm numele stăpânului tău și al nostru, bunul Dumnezeu, și dacă o să atingem o cruce în timpul zborului. Cu această condiție, să ne duci pe calea aerului în zbor, acolo unde vrem să mergem, și să ne aduci înapoi în același mod.”

